

[Ministeren for offentlige arbejder.]

komst mellem staten og amtet. Ved koncessionens § 12 tillagdes der staten ret til til enhver tid at overtage banen til ejendom mod at betale amtet et beløb på 26²/₃ gange den årlige forpagtningsafgift.

Denne er i henhold til den i 1894 afsluttede overenskomst mellem staten og Viborg amtsråd fastsat til 4 000 kr. pr. mil af banens længde og udgør herefter i alt 19 920 kr. om året.

Staten må således betale amtsrådet et beløb på 26²/₃ gange 19 920 kr., når den overtager banen, hvilket i alt udgør 531 200 kr.

Da staten imidlertid i sin tid i henhold til den tidligere nævnte lov om banens anlæg har ydet et tilskud til banens anlæg på 80 000 kr. pr. mil af banen, og da det i koncessionen af 1890 er bestemt, at staten har „ret til en i forhold til tilskuddet nærmere fastsat andel i den sum, for hvilken banen eventuelt kan indløses af statskassen“, vil en del af indløsningssummen falde tilbage til statskassen. Den andel, der skal tilfalde statskassen, er ved en af ministeriet for offentlige arbejder i skrivelse af 2. oktober 1900 efter indstilling fra Viborg amt truffet afgørelse fastsat til 39,74 pct. Af indløsningssummen vil således ca. 211 000 kr. tilfalde statskassen.

Boligministeren (Bundvad): Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til byggelov for købstæderne og landet.

De gældende byggelove omfatter kun København, Frederiksberg og købstæderne, men ikke sognekommunerne. I de fleste, men ikke alle købstæder er lovbestemmelserne suppleret med kommunale bygningsvedtægter. For byggeri i sognekommunerne gælder alene nogle få og enkle bestemmelser i brandpolitiloven for landet og i et vist omfang nogle få bestemmelser, navnlig om boliger, i sundhedsvedtægterne. Også sognekommuner har kunnet gennemføre en bygningsvedtægt. Dette er sket i godt 300 sognekommuner, og tallet er stigende. En del af disse vedtægter, navnlig de ældre, gælder dog kun for dele af kommunen.

Det komplekse af bestemmelser, der på denne måde regulerer byggeriet, er i høj grad utidssvarende og behæftet med mangler til betydelig gene for byggeriet.

Selve købstadbygningsloven er mere end 100 år gammel. Det er selvfølgelig, at loven kun kunne tage hensyn til den byggeteknik, der fandtes i midten af forrige århundrede. Endvidere er denne gamle lovs krav til ubebygget areal, bygningshøjder og afstandsforhold helt utilfredsstillende set med nutidens øjne. Loven savner helt bestemmelser, som findes i moderne bygningslovgivning, om en regulering af den enkelte bebyggelse som et led i en større sammenhæng.

Den gældende ordning er også utilfredsstillende i en anden henseende. De bygningsvedtægter, der supplerer lovens bestemmelser, er for det første af forskellig alder. Navnlig de ældre vedtægter er behæftet med de samme mangler, som findes ved selve købstadbygningsloven. Men her til kommer, at de egentlig tekniske forskrifter om bygnings opførelse, konstruktion og indretning varierer i de forskellige kommuner. Således må der regnes med over 400 delvis forskellige sæt byggeforskrifter. Dette forhold vanskeliggør en standardisering af byggeindustriens produktion og vanskeliggør dermed en rationalisering og en billiggørelse af byggeriet.

Da ministeriet for byggeri og boligvæsen blev oprettet i 1947, så ministeriet det som en vigtig opgave at søge tilvejebragt en tidssvarende bygningslovgivning. Ministeriet nedsatte derfor et udvalg til udarbejdelse af et udkast til en landsbygge lov. Udvalget rummede repræsentanter for myndigheder, teknikere og samtlige kommunale organisationer. Udvalget afgav en enstemmig betænkning i december 1955.

Indholdet af det lovforslag, jeg her fremsætter, svarer i det store og hele til udvalgets lovudkast. De ændringer, der er foretaget, bygger i væsentlig grad på udtalelser, som ministeriet har indhentet over bygge-lovsudvalgets lovudkast fra tekniske og andre organisationer, fra de kommunale foreninger og fra anden side.

En ny bygge lovgivning må tilstræbe at skabe en vis ensartethed i bestemmelserne. Den må ikke alene beskæftige sig med den enkelte bygning, men må sikre hensynet til bygningens omgivelser. Den må endelig ikke mindst danne grundlaget for en mere hensigtsmæssig og forenklet administration af de forskrifter, der på den